

На 7-и септемврий бѣ обявена обща мобилизация на българската княжеска войска, която трѣбваше да поеме защитата на съединената Родина, и да покаже своята сила срещу отечествения врагъ. Както е известно, обаче, войната избухна на западъ, и, намѣсто съ Турция, войската ни трѣбваше да се хвърли въ кървава борба съ братска Сърбия за отбрана на Родната земя отъ застрашилитѣ я сръбски войски. . .

\*

*Мобилизацията* на 6-и пех. Търновски полкъ, както, изобщо, и на цѣлата българска войска, се извърши при значителни трудности. Неуреденитѣ още служби въ младата войска и липсата на добра подготовка за бързо поставяне частитѣ на военна нога, изпъкнаха още въ първия мобилизационенъ день. При това, Полкътъ трѣбваше да получи запаснитѣ си не само отъ Търновския окръгъ, но и отъ Плѣвенско<sup>1)</sup>. Естествено, това обстоятелство създаде голѣма трудностъ при попълване 6-и пех. полкъ съ запасни войници. Особено неудобство представляше очакването на хората отъ Плѣвенско, които, при тогавашната липса на желѣзопътни съобщения, се явиха съ доста голѣми закъснения. Все пакъ, обаче, благодарение общото въодушевление, което бѣ обхванало населението и органитѣ на властта по села и градове, Полкътъ макаръ и съ нѣкои непълноти, бѣ готовъ за походъ къмъ 20-и септемврий.

Съобразно установения планъ за мобилизацията на Северно-българската войска, 6-и пех. Търновски полкъ се развърна въ четиридружиненъ съставъ<sup>2)</sup>, и въ деня на тръгването си за Турската граница (20-и септемврий) имаше следния личенъ съставъ: офицери 32, портупей-юнкери 3, подофицери и войници 3645.

Споредъ щатова въ военна време, Полкътъ трѣбваше да има 78 офицери и 3848 подофицера и войника, и следователно, числеността, съ която тръгна на война, бѣше значително по-малка отъ щатната. Особено голѣмъ бѣ недостигътъ на офицеритѣ: намѣсто 78 — само 32 и 3 портупей-юнкера. Това, впрочемъ, бѣше обща беда въ цѣлата българска войска, — твърде малочислениятъ офицерски съставъ не притежаваше почти никакви запаси за военна време. На всичко отгоре, следъ обявяването на мобилизацията, Руското правителство изтегли офицеритѣ си отъ редовитѣ на българската войска, и частитѣ останаха въ рѣцетѣ на твърде млади и неопитни въ службата началници.

Следъ като бѣха изтеглени рускитѣ офицери отъ ръководнитѣ мѣста и отъ частитѣ на младата българска войска, за командиръ на 6-и пех. Търновски полкъ бѣ назначенъ капитанъ Никифоръ Никифоровъ, а за дружинни командири — капитанитѣ: Витановъ — на 1-а дружина, Цачевъ — на 2-а дружина, Недѣлковичъ — на 3-а дружина и Паковъ — на 4-а дружина.

<sup>1)</sup> Отъ Търновско пъкъ запаснитѣ се изпращаха на 7-и и 8-и полкове.

<sup>2)</sup> Формирана бѣ сжшо така и една (5-а) запасна дружина, която прекара войната вѣнъ отъ състава на 6-и пех. полкъ.